

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی نظام شوراها از منظر دموکراسی مشارکتی در حقوق ایران و انگلستان

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس ملی نوآوری و تحقیق در روانشناسی، حقوق و مدیریت فرهنگی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

زینب آسا سهرابی - کارشناسی ارشد مدیریت دولتی گرایش تحول دانشگاه ایلام

خلاصه مقاله:

عدم تمرکز اداری یکی از برترین و شگفت ترین دستاوردهای حقوق عمومی در عصر کنونی به شمار میرود. بدیهی است با توجه به عنوان کتاب، یعنی شوراها، اسلامی، منظور نوع خاصی از عدم تمرکز یعنی عدم تمرکز محلی است که بر مبنای حوزه های جغرافیایی شکل میگیرد. در حقوق اداری نوین، تمرکززدایی در دو جنبه جغرافیایی و فنی مطرح میشود. شوراها محلی نمود عینی تمرکززدایی جغرافیایی و شخصیت‌های حقوقی عمومی مانند دانشگاه ها نمود بارز تمرکززدایی فنی هستند. تمرکززدایی در این مفهوم، براساس دو محور «استقلال مدیریتی» و «انتخابی بودن مقام تصمیم گیرنده» شکل میگیرد. در نظام اداری مدرن، تمرکززدایی به معنای افزایش اختیارات مقامهای انتخابی است که صلاحیت این مقامها تنها در سطح منطقه ای از کشور قابل اعمال باشد. اما پیش از آنکه با آثار این دستاورد ستרג آشنا شویم باید ابتدا به فلسفه حاکم بر عدم تمرکز و جایگاه آن در مردم سالاریهای نوین بپردازیم. مردمسالاری حکومتی است که در آن مردم نقش تعیین کننده و ناظر بر حکومت را ایفا مینمایند. در واقع، شهروندان در فرآیندی به نام انتخابات نمایندگان خویش (در مفهوم عام) را برمیگزینند و این افراد به نمایندگی از کلیتی به نام «ملت» اداره امور شهروندان را بر عهده میگیرند. بدیهی است که این نمایندگی فقط در امور سیاسی یا واجد ماهیت دوگانه سیاسی/اداری اعطا میشود. بنابراین، در مردمسالاری فقط یک بعد از مشارکت، یعنی مشارکت سیاسی، موردنظر است. اما پرسش اساسی آن است که آیا مردم سالاری با مشارکت سیاسی شهروندان کاملاً تحقق یافته است؟

کلمات کلیدی:

تمرکززدایی، دموکراسی مشارکتی، نظام شوراها، بررسی تطبیقی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1751212>

